

Η Μεταφυσική του Διαχωρισμού και της Συγχώρεσης

Αποσπάσματα από το Σεμινάριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων
Roscoe NY

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μέρος II

Βρισκόμαστε λοιπόν σ' εκείνο το σημείο της ιστορίας που το εγώ επινόησε το παραμύθι της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, με συγκεκριμένο σκοπό να κρατήσει τον Υιό του Θεού μακριά από το Άγιο Πνεύμα. Είναι καίριο να καταλάβουμε αυτό το κίνητρο, επειδή θα μας βοηθήσει να εξηγήσουμε όλα όσα θα συμβούν από εδώ και στο εξής. Θα ήθελα να επισημάνω επίσης —και θα επιστρέψω σ' αυτό αργότερα— ότι το εγώ στην πραγματικότητα δεν φοβάται το Άγιο Πνεύμα. Το εγώ δεν γνωρίζει για το Άγιο Πνεύμα. Σε καμία περίπτωση μία σκέψη διαχωρισμού δεν μπορεί να καταλάβει μία σκέψη ενότητας. Σε καμία περίπτωση μία σκέψη ζήλειας, ανταγωνισμού, κρίσης και μίσους—όλα του εγώ—δεν μπορεί να καταλάβει μία σκέψη αγάπης. Το εγώ φοβάται και *όντως* καταλαβαίνει ότι υπάρχει μία δύναμη ανώτερη από αυτό το ίδιο. Αυτή η δύναμη είναι *η δύναμη του νου του Υιού να επιλέξει*. Ο πραγματικός φόβος του εγώ δεν είναι η Αγάπη του Θεού, επειδή δεν γνωρίζει για την Αγάπη του Θεού. Ο πραγματικός του φόβος είναι για τον λήπτη της απόφασης(επιλογέα). Ο πραγματικός του φόβος είναι ότι ο Υιός θα αλλάξει τον νου του, θα στραφεί μακριά από το εγώ και θα επιστρέψει στο Άγιο Πνεύμα, και τότε το εγώ θα εξαφανιστεί.

Είναι εξαιρετικά σημαντικό να καταλάβουμε ότι ο πραγματικός στόχος του εγώ δεν είναι να θάψει το Άγιο Πνεύμα, αλλά να θάψει τον νου του Υιού, επειδή ο νους είναι στ' αλήθεια η μεγαλύτερη απειλή. Ο νους του Υιού μπορεί επιλέξει ενάντια στο εγώ και υπέρ της Αγάπης του Θεού κάτι που θα σήμαινε το τέλος του εγώ. Αν μπορεί με κάποιο τρόπο το εγώ να καταστήσει τον Υιό άνου, τότε έχει ξεμπερδέψει. Και δεν θα χρειάζεται να ανησυχήσει ποτέ ξανά για τον Θεό ή το Άγιο Πνεύμα, όπως κι αν τα αντιλαμβάνεται. Ο πραγματικός φόβος του εγώ είναι η δύναμη του νου του Υιού να επιλέξει. Θα δούμε τώρα πως το εγώ προχωράει ένα βήμα πιο πέρα το σχέδιο του για να πετύχει τον τελικό του στόχο—να

καταστήσει τον Υιό άνου έτσι ώστε να μην αλλάξει ποτέ τον νου του και να μείνει για πάντα ολοκληρωτικά ταυτισμένος με το εγώ. Όταν ο Υιός του Θεού επιλέγει το εγώ και γυρίζει την πλάτη του στο Άγιο Πνεύμα, όχι μόνο *επιλέγει* το σύστημα σκέψης του εγώ, αλλά *γίνεται* το σύστημα σκέψης του εγώ. Αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό.

Όταν ο Υιός του Θεού ταυτίζεται με το σύστημα σκέψης της αμαρτίας, ενοχής και του φόβου, αναγνωρίζει τον εαυτό του ως αμαρτωλό, ένοχο και φοβισμένο. Λέει κάπου το βιβλίο εργασιών, «Νομίζεις ότι είσαι ο οίκος του κακού, του σκοταδιού και της αμαρτίας»(ΒΕ-μλ.93.1:1). Όλοι μας το πιστεύουμε αυτό, επειδή ακούμε την φωνή του εγώ. Δεν πιστεύουμε απλά και μόνο σε ένα σύστημα αμαρτίας, ενοχής και φόβου, *γινόμαστε* αυτό το σύστημα σκέψης—γίνεται ο εαυτός μας. Και το εγώ δεν θέλει να κόψουμε ποτέ αυτόν τον σύνδεσμο και αυτήν την ταύτιση. Ο Υιός μπορεί να το κάνει μόνο αν πει: «Ξέρεις, κάτι δεν πάει καθόλου καλά με αυτό που επέλεξα. Θέλω να κάνω μία άλλη επιλογή». Αυτός είναι ο φόβος του εγώ.

Έτσι το εγώ προχωράει το σχέδιο του ένα βήμα παραπέρα. Έχει κάνει ήδη τον Υιό να φοβηθεί το Άγιο Πνεύμα, πιστεύοντας ότι υπάρχει ένα μέρος μέσα στον νου του που αντιπροσωπεύει την εξουδετέρωση και πλήττει με τρόπο την καρδιά του. Σ' αυτό το μέρος κατοικεί το Άγιο Πνεύμα. Έτσι λόγω της ιστορίας της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου—που ο Υιός την κατάπτε αμάσητη—το εγώ έπεισε τον Υιό ότι ο νους του είναι τώρα ένα πεδίο μάχης στο οποίο βρίσκεται σε πόλεμο με τον Πατέρα του και το Άγιο Πνεύμα. Έτσι, έπειτα από παρότρυνση του εγώ ο Υιός έστρεψε την πλάτη του στο Άγιο Πνεύμα και ταυτίστηκε με το εγώ (το οποίο απεικονίζουμε με την κάθετη ενιαία γραμμή στο [σχεδιάγραμμα](#) η οποία χωρίζει το εγώ από το Άγιο Πνεύμα). Έτσι τώρα ο Υιός δεν γνωρίζει καν για το Άγιο Πνεύμα. Η Αγάπη του Θεού έχει μετατραπεί στο αντίθετο της, με τον Υιό να πιστεύει ότι βρίσκεται σε πόλεμο με τον Θεό και σε θανάσιμο κίνδυνο.

Υπάρχει μία πολύ σημαντική παράγραφος στο εγχειρίδιο που μιλάει γι' αυτήν την παράνοια και την περιγράφει με τα λόγια, «ο θάνατος σου, η ζωή μου» (Ε-17.7:11). Αυτό γίνεται το αξίωμα που κυριαρχεί πλέον στον νου του Υιού του Θεού. Αν θα παραμείνει μέσα στο πεδίο μάχης, θα είναι ή αυτός ή ο Θεός. Και προφανώς δεν έχει και πολλές ελπίδες, επειδή μιλάμε για τον Θεό, αυτό το «μανιασμένο», παρανοϊκό «κτήνος» που πληγώθηκε από αυτό το ασήμαντο, μικρό τίποτα που έκλεψε τον

θησαυρό Του, την δύναμη Του. Μπορούμε να δούμε την αλαζονεία του συστήματος σκέψης του εγώ όταν τα πιστεύει όλα αυτά. Αλλά αυτό μας λέει η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος — ο Θεός είναι έξαλλος και αν κάποτε πιάσει τον Υιό, πράγμα αναπόφευκτο, ο Υιός έχει τελειώσει. Αυτή είναι η παράνοια του συστήματος του εγώ. Όλο αυτό περιγράφεται με πιο εκλεπτυσμένους όρους στην ενότητα, «Οι Νόμοι του Χάους», στο Κεφάλαιο 23 του κειμένου.

Ο Υιός του Θεού—που βασικά τώρα δεν είναι πια διαχωρισμένος από το εγώ—με απίστευτο τρόπο στην καρδιά του, λέει στο εγώ:

Βοήθεια! Χρειάζομαι κάτι να με υπερασπιστεί. Χρειάζομαι κάτι που θα με προστατεύσει από την οργή και την εκδίκηση του Θεού, που προμηνύουν τον βέβαιο θάνατο μου. Χρειάζομαι μία άμυνα ενάντια σ' αυτόν τον παρανοϊκό Θεό που ξέρω ότι είναι μέσα στον νου μου· η ενοχή μου μου λέει ότι πρέπει να τιμωρηθώ επειδή αμάρτησα απέναντι Του. Αμάρτησα απέναντι Του πιστεύοντας ότι ο διαχωρισμός από Εκείνον είναι πραγματικός—πράγματι συνέβη και θα έχει τρομακτικές συνέπειες.

Μέσα στον νου του Υιού βρίσκεται θαμμένη η αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος που λέει ότι τίποτα δεν συνέβη. Με άλλα λόγια ο διαχωρισμός είναι απλά ένα ανόητο όνειρο, χωρίς συνέπειες, χωρίς αποτελέσματα—τίποτα δεν συνέβη. Σε μια όμορφη φράση στο κείμενο, ο Ιησούς λέει ότι «ούτε μία νότα απ' το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε»(Κ-26.Υ.5:4). Γι' αυτό είναι μία «μικρή, τρελή ιδέα». Ο Θεός δεν γνωρίζει καν γι' αυτήν. Τίποτα δεν συνέβη. Παρόλα αυτά όμως έχουμε το σύστημα σκέψης του εγώ της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου να οδηγεί αναπόφευκτα στην ανάγκη για άμυνα ενώ η σκέψη της διόρθωσης του Αγίου Πνεύματος να παραμένει θαμμένη στον νου μας. Ο Υιός του Θεού χρειάζεται κάτι για να προστατεύσει τον εαυτό του ενάντια στην οργή του Θεού. Κανενός είδους άμυνα δεν θα πετύχει όσο παραμένει στο πεδίο μάχης. Δεν έχει κανέναν οπλισμό και είναι ανεπάνδρωτος. Δεν έχει καμία ελπίδα.

Ως εκ τούτου το εγώ του λέει, «Έχω ένα άλλο σχέδιο, εξαιρετικό. Είναι αδιάβλητο από τον Θεό και δεν υπάρχει περίπτωση να αποτύχει: Θα εγκαταλείψουμε το πεδίο μάχης και θα φτιάξουμε μία κρυψώνα. Σου εγγυώμαι ότι ο Θεός ποτέ μα ποτέ δεν θα μας βρει». Και ο Υιός τρισευτυχισμένος φυσικά λέει, «Πότε θα φύγουμε; Οι τσάντες μου είναι

έτοιμες. Άντε, πάμε». Το εγώ και ο Υιός ενώνονται και πάλι, και συγχωνεύονται σε ένα. Αφήνουν το πεδίο μάχης για μία κρυψώνα όπου ο Θεός δεν θα τους βρει ποτέ. Το εγώ λέει στον Υιό, «Το Άγιο Πνεύμα υπάρχει μόνο μέσα στον νου σου, και επομένως αν εγκαταλείψουμε τον νου σου, η νίκη μας είναι εξασφαλισμένη». Ο όρος που χρησιμοποιούμε στην ψυχολογία για να δηλώσουμε την διαδικασία του να παίρνουμε κάτι μέσα από τον νου και να το τοποθετούμε έξω από αυτόν, είναι η *προβολή*. Αυτό το κάτι είναι το εγώ, που δεν είναι τίποτε περισσότερο από την σκέψη του διαχωρισμού συγχωνευμένη με τον Υιό του Θεού. Αυτή η σκέψη, αυτός ο εαυτός, τοποθετείται έξω από τον νου, δημιουργώντας απαρέγκλιτα έναν κόσμο διαχωρισμού. Και αυτή είναι η εξήγηση των Μαθημάτων για τον τρόπο που γεννήθηκε ολόκληρος ο υλικός κόσμος. Όταν ο Ιησούς μιλάει στα Μαθήματα για τον κόσμο—τον κόσμο της αντίληψης, τον κόσμο της μορφής, τον κόσμο του διαχωρισμού—μιλάει για ολόκληρο το υλικό σύμπαν και όχι μόνο για τον πλανήτη Γη, ή τις πόλεις μας ή τα σώματα μας. Μιλάει για ολόκληρο το σύμπαν—τον μακρόκοσμο και όλους τους γαλαξίες ακόμη και αυτούς που δεν γνωρίζουμε. Όλα αυτά είναι ο κόσμος του διαχωρισμού.

Έτσι λοιπόν ο κόσμος είναι μια κρυψώνα στην οποία το εγώ μαζί με τον Υιό του Θεού εκτόπισε ή μετέφερε τον εαυτό του. Όπως λένε τα Μαθήματα προς το τέλος του βιβλίου εργασιών, «Αυτός ο κόσμος φτιάχτηκε ως μια επίθεση στον Θεό... [αυτός] προοριζόταν να είναι ένας τόπος όπου ο Θεός δεν θα μπορούσε να εισέλθει»(ΒΕ-μΠ.3.2:1,4). Αμέσως μόλις το εγώ φτιάχνει τον κόσμο για να κρυφτεί, κάνει ακόμη δύο πράγματα με σκοπό το απόγειο της δόξας του. Έχε υπόψιν ότι ο σκοπός του εγώ είναι πάρα πολύ απλός—θέλει να καταστήσει τον Υιό του Θεού χωρίς νου. Ο φόβος του εγώ είναι ότι αν ο Υιός θυμηθεί κάποτε ότι έχει έναν νου που μπορεί να επιλέξει, θα αναγνωρίσει ότι έχει επιλέξει εσφαλμένα. Θα συνειδητοποιήσει ότι το εγώ είναι αυτό που λέει ψέματα και ότι το Άγιο Πνεύμα λέει την αλήθεια. Και μετά ο Υιός σίγουρα θα αλλάξει γνώμη.

Μιας που ο σκοπός του εγώ είναι να μας καταστήσει άνοες έτσι ώστε να μην μπορέσουμε να αλλάξουμε νου, επινοεί τον κόσμο στον οποίο κρυβόμαστε. Και μετά, όπως είπα, κάνει δύο ακόμη πράγματα για να διασφαλίσει ότι ο Υιός του Θεού θα παραμείνει για πάντα—τουλάχιστον μέσα στο σύστημα σκέψης του εγώ—χωρίς τον νου του. Αμέσως μόλις το εγώ προβάλλεται από τον νου—δηλ. αμέσως μόλις η σκέψη του διαχωρισμού τοποθετείται έξω από τον νου, και προκύπτει ο κόσμος του

διαχωρισμού—το εγώ σκεπάζει πρώτα τον νου του Υιού μ' ένα πέπλο, ώστε να ξεχάσει από που προήλθε ο κόσμος. Μπορούμε να το ονομάσουμε το *πέπλο της λήθης*, το οποίο ουσιαστικά είναι η δυναμική της άρνησης ή της απώθησης. Ο Υιός του Θεού αρνείται ό,τι έχει συμβεί—ξεχνάει. Ξεχνάει ότι όλο αυτό ξεκίνησε μέσα στον νου του που είχε δυο επιλογές—ή ν' ακούσει την φωνή του εγώ ή την Φωνή του Αγίου Πνεύματος. Ξεχνάει ότι επέλεξε ν' ακούσει το εγώ, να ακολουθήσει όλα όσα είπε το εγώ, και ότι κατέληξε στον κόσμο εξαιτίας του τρόμου. Φοβήθηκε ότι αν παρέμενε μέσα στον νου του, ο Θεός θα τον κατέστρεφε.

Έτσι το πέπλο της άρνησης κάνει τον Υιό του Θεού να ξεχάσει. Μετά το εγώ φτιάχνει το σώμα — το τελευταίο κορυφαίο επίτευγμα του. Λέει στον Υιό του Θεού, «Το σπίτι σου δεν είναι ο νους σου. Το σπίτι σου είναι το σώμα σου». Το εγώ φτιάχνει τον εγκέφαλο που γίνεται το κομπιούτερ του σώματος(φαίνεται ότι ο εγκέφαλος κυβερνάει την λειτουργία μας μέσα στον κόσμο). Ο Υιός του Θεού βρίσκει τον εαυτό του μέσα σ' ένα σώμα, ξεχνάει από που ήρθε, νομίζει ότι φτιάχτηκε από άλλα σώματα, νομίζει ότι ήρθε σ' έναν κόσμο που υπήρχε πριν από αυτόν, και δεν έχει καμία μνήμη για όλα όσα μιλήσαμε. Δεν έχει καμία μνήμη για τις δύο εναλλακτικές που υπάρχουν στον νου του—την αρχή της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος ή την ιστορία του εγώ της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου. Δεν έχει καμία ιδέα για οποιαδήποτε επιλογή. Γνωρίζει μόνο ότι βρίσκεται μέσα σ' ένα σώμα. Δεν θυμάται ότι το σώμα στο οποίο βρίσκεται δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία προβολή. Είναι ένα σώμα που πιστεύει στην αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο—την βασική εμπειρία του καθενός μας στον κόσμο. Πιστεύουμε ότι είμαστε διαχωρισμένοι και τρομερά αμαρτωλοί. Δεν χρειαζόμαστε την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ή την Προτεσταντική ή την Εβραϊκή πίστη ή οτιδήποτε άλλο να μας πουν ότι είμαστε αμαρτωλοί μιας που αυτήν την σκέψη την κουβαλάμε μέσα μας. Μας κυριεύουν η ενοχή και το αυτό-μίσος και όλοι μας φοβόμαστε ότι θα τιμωρηθούμε εξαιτίας των αμαρτιών μας.

Αυτές οι σκέψεις και τα συναισθήματα δεν προκύπτουν από όσα νομίζουμε ότι συμβαίνουν εδώ στην ζωή μας. Αλλά μάλλον, έχουμε απλά μεταφυτεύσει ό,τι υπάρχει στον εγωικό νου, μέσα στον κόσμο και στην προσωπική μας εμπειρία. Όπως όταν βρίσκεσαι σε μια κινηματογραφική αίθουσα: Όλα όσα εξελίσσονται στην οθόνη μπροστά σου που φαίνονται να είναι τόσο πραγματικά, με την δύναμη να ξεσηκώνουν τόσες πολλές

αντιδράσεις, θετικές και αρνητικές, δεν είναι τίποτα περισσότερο από την προβολή των περιεχομένων της ταινίας που παίζεται στην μηχανή προβολής μέσα από τον θάλαμο προβολής. Είναι αδύνατον να υπάρχει κάτι στην ταινία που να μην παίζεται στην οθόνη. Και είναι αδύνατον να υπάρχει κάτι στην οθόνη που να μην προβάλλεται από την ταινία.

Αυτό παραλληλίζει ακριβώς όλα όσα περιγράφω εδώ. Και όπως μας λένε τα Μαθήματα επανειλημμένα, δεν υπάρχει τίποτα έξω από εμάς. Είναι αδύνατον οτιδήποτε νιώθουμε εδώ να μην προέρχεται από τον νου μας. Το πρόβλημα όμως είναι ότι δεν γνωρίζουμε για τον νου, επειδή προφανώς έχει έχει αποκλειστεί για πάντα από εμάς με το πέπλο της λήθης. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι νιώθουμε απαίσια εδώ στο σώμα μας. Περνάμε χρόνια στην ψυχανάλυση ή στην ψυχοθεραπεία, με τον θεραπευτή να μας λέει ότι είμαστε το προϊόν όλων αυτών των φοβερών πραγμάτων που μας συνέβησαν σαν παιδιά. Και φυσικά ταραζόμαστε! Κοιτάξτε όλα τα φοβερά πράγματα που μας συμβαίνουν σαν ενήλικες. Όλες οι εξηγήσεις για την απελπισία μας βασίζονται στην αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο που πιστεύουμε ότι συμβαίνουν μέσα στο σώμα μας ή τον εγκέφαλο μας. Όταν οι ψυχολόγοι μιλάνε για τον νου δεν μιλάνε γι' αυτόν τον νου. Μιλάνε για τον εγκέφαλο.

.....

Τα Μαθήματα μας λένε ότι δεν ταραζόμαστε εξαιτίας αυτού που συμβαίνει στο σώμα μας. Ταραζόμαστε επειδή επιλέξαμε το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Η ταύτιση μας με το σώμα επομένως, είναι βασικά και το τέλος της ιστορίας και της συνωμοσίας του εγώ. Το εγώ πέτυχε τον σκοπό του κάνοντας μας άνοες, επειδή από εδώ και πέρα βιώνουμε όλων των ειδών τα προβλήματα σε ατομικό επίπεδο όπως επίσης σε συλλογικό και κοινωνικό. Και όλα μας τα προβλήματα ψυχολογικά ή σωματικά, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, επικεντρώνονται στο σώμα,. Όταν μιλάμε για το σώμα, μιλάμε για τον σωματικό μας εαυτό όπως επίσης για την προσωπικότητα μας και τον ψυχολογικό μας εαυτό. Με το «σώμα» τα Μαθήματα εννοούν και τα δύο. Μιας που όλα μας τα προβλήματα τα βιώνουμε εδώ στον κόσμο και στο σώμα, εδώ είναι που ψάχνουμε για τις λύσεις ή τις απαντήσεις. Φαίνεται ότι δεν υπάρχει πουθενά αλλού να κοιτάξουμε. Δεν γνωρίζουμε για τον νου, εξαιτίας του πέπλου της λήθης(**βλέπε το σχεδιάγραμμα**). Η Έλεν ξύπνησε μια μέρα και άκουσε τον εαυτό της να λέει, «Μην υποτιμάς ποτέ την δύναμη της άρνησης».

Αυτό αργότερα στα Μαθήματα έγινε, «Μην υποτιμάς την δύναμη της πίστης του εγώ σ' αυτήν [την ενοχή]»(Κ-5.V.2:11). Το πέπλο της λήθης είναι το πιο ισχυρό και το πιο πρωτόγονο από όλες τις άμυνες μας και λειτουργεί αποτελεσματικότητα. Αν δεν γνωρίζω ότι έχω έναν νου πως θα μπορέσω να τον αλλάξω; Αυτός είναι ο σκοπός του κόσμου: να μας αποσπάει από εκεί που βρίσκεται πραγματικά το πρόβλημα. Κάποιος άλλος όρος που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε για να περιγράψουμε τον κόσμο είναι : *μηχανισμός περισπασμού*.

Εν συντομία τώρα, και για να ολοκληρώσουμε την όλη εικόνα —μιας που θα επιστρέψουμε σ' αυτό αργότερα—το θαύμα απλά αντιστρέφει αυτό που έχει κάνει το εγώ. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό να μην συγχέουμε την σημασία του θαύματος στα Μαθήματα με κάτι το εξωτερικό. Το θαύμα απλά παίρνει την προσοχή μας, που περιπλανήθηκε μακριά από τον νου και κρύφτηκε μέσα στο σώμα και το γυρνάει πίσω στον λήπτη της απόφασης. Έτσι το θαύμα απλά μας υπενθυμίζει ότι πράγματι έχουμε μία επιλογή. Το θαύμα λέει ότι το πρόβλημα μου δεν είναι έξω από εμένα στο σώμα—δεν είναι αυτό που μου κάνει ο κόσμος, δεν είναι αυτό που μου κάνει το σώμα μου, δεν είναι αυτό που μου έκανε η οικογένεια μου. Το πρόβλημα μου είναι αυτό που εγώ έκανα σε μένα. Το ένα λάθος που όλοι κάναμε ως ένας Υιός, ακριβώς στην αρχή, είναι το ίδιο λάθος που κάνουμε κάθε στιγμή ξανά και ξανά. Απλά κάναμε την λάθος επιλογή. Αφήσαμε το χέρι του Αγίου Πνεύματος και πιάσαμε το χέρι του εγώ. Το θαύμα μας γυρνάει πίσω στον νου μας, έτσι ώστε να κάνουμε μια άλλη επιλογή.

Ένας πάρα πολύ σημαντικός ορισμός του θαύματος είναι ο εξής: «το θαύμα είναι το πρώτο βήμα που αποδίδει στην αιτία την λειτουργία της αιτιότητας»(Κ-28.II.9:3). Η *αιτία* είναι ο νους, το *αποτέλεσμα* είναι ο κόσμος. Το εγώ μας λέει ότι ο κόσμος προκαλεί τα βάσανα μας. Στην πραγματικότητα, ο κόσμος είναι απλά το *αποτέλεσμα* μιας απόφασης που πάρθηκε στον νου μας, που είναι η *αιτία*. Το θαύμα αποκαθιστά στον νου, αποκαθιστά στην αιτία, την λειτουργία του να είναι ο αιτιολογικός παράγοντας. Απ' την στιγμή που θα γνωρίσω ότι έχω μια επιλογή—ο βασικός και πρωταρχικός σκοπός των Μαθημάτων είναι να μας βοηθήσουν να το γνωρίσουμε αυτό—μπορώ να επιλέξω ανάμεσα στο σύστημα σκέψης του εγώ με την αξιολόγηση *του* για μένα και το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος με την δική *Του* αξιολόγηση για μένα. Αυτός είναι ένας πολύ απλός τρόπος να καταλάβουμε περί τίνος

πρόκειται όσον αφορά τα Μαθήματα—είναι απλά ένας τρόπος να μας υπενθυμίσουν ότι έχουμε πράγματι μία επιλογή.

Και για να πάρουμε μια πρώτη ιδέα όσον αφορά αυτό που θα συζητήσω αργότερα: Ο ρόλος του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος είναι εκείνο το μέρος μέσα στον νου μας, εκείνος ο φωτεινός φάρος, εκείνος ο φάρος που απλά στέλνει με το φως την παρουσία του σαν μια διαρκή υπενθύμιση. Όπως ο φάρος στέλνει το φως του στις βάρκες που χάνονται ή παγιδεύονται, ο ρόλος Τους είναι να μας υπενθυμίσουν ότι όντως έχουμε μια άλλη επιλογή. Γι' αυτό ξανά και ξανά ο Ιησούς λέει στα Μαθήματα, «Επέλεξε ξανά».